

گمان‌نامه اعداد، عاملین انقراض

در زمان‌های خیلی خیلی قدیم به این نتیجه رسیدند که برای صرفه‌جویی در وقت، روی دیوار غارهایشان چوب خط بکشند.

پس از انقراض دایناسورها، چیزهای دیگری جایگزین استخوان‌های این حیوان طفلکی شد.

مهر پاپیروس
 ایران لوح گلی
 چین کاغذ نفی
 آمریکای بومی پوست حیوان

مدتی بعد، اینکاها به گره کور رسیدند که موفقیت عظیمی بود!

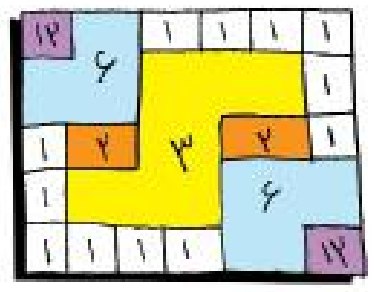
نام: خیپو (Quipu)
 مواد اولیه: هر چیزی که گره کور بخورد (طناب، نخ و حتی مو)
 رنگ: در رنگ‌های متنوع ساختار: دهدهی
 قدمت: خیلی قدیم (احتمالاً اولین دستگاه دهدهی دنیا)
 کاربرد اصلی: شمارش سریع عددها
 کاربرد جانبی: زیبایی

در خیپوها از سه نوع گره استفاده می‌شده است.

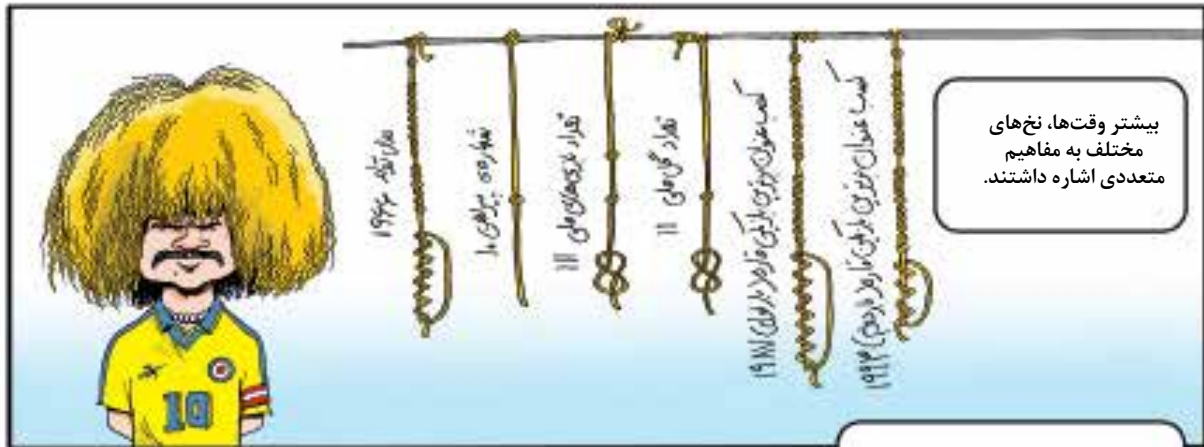
هه هه! دیدانگا!
 ما بیشترانگا!

اما کم‌کم آدم‌ها فهمیدند که بهتر است قبل از انقراض حیوانات دیگر و درختان و گیاهان و حتی خاک، به سراغ شیوهٔ بهتری برای نمایش عددها بروند. قوم «اینکا» (سرخیوستان آمریکای جنوبی) ابتدا این مستطیل را طراحی و برای خانه‌های آن ارزش‌گذاری کردند. مثلاً هر مهره داخل خانه‌های تیره‌رنگ ۱۲ تا به حساب می‌آید.

می‌خوام به طوری گره بزنی که به افتخار شمارهٔ پیراهنم و به افتخار سه دوره‌ای که رفتم جام جهانی، موهام ۱۹۹۸ ۱۹۹۴ ۱۹۹۰ رو نشون بده.

آخه والدراما جان، نزدیک ۲۰۰ میلیارد می‌شه! باید روی هر تار موت بالای یک میلیون رو نشون بدم!

بیشتر وقت‌ها، نخ‌های مختلف به مفاهیم متعددی اشاره داشتند.

علت دقیق استفاده اینکها از دستگاه دهنده مشخص نیست، اما احتمالاً به مجموع تعداد انگشتان دو دست مرتبط است. مبنای شمارش قبیله کوچک دیگری در همان حوالی انگشتان یک دست بوده است.

بیا وسط!
دست دست!

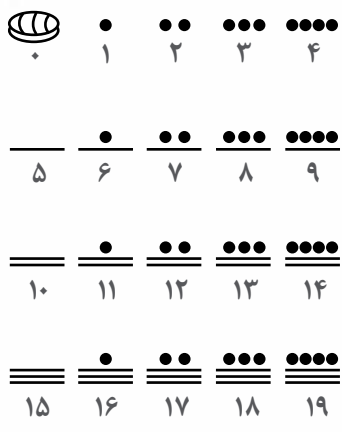
چهار دست و
چهار تا

دو دست و یکی

کمی آن طرف‌تر، در آمریکای مرکزی، قبیله «مایاها» به شمارش عددها در مبنای ۲۰ پرداختند. لاید به انگشتان پایشان هم علاقه خاصی داشتند.

مایاها برخلاف ما، عددها را به صورت عمودی می‌نوشتند. آن‌ها ابتدا نمادهای صفر تا ۱۹ را مشخص کردند.

به نظر می‌رسد که مایاها اولین قومی بودند که صفر را هم آدم حساب کردند و حتی برای آن نماد طراحی کردند.

و برای عددهای بزرگ‌تر، از ارزش مکانی استفاده کردند. باز هم به صورت عمودی.

کی ما به مجله برهان راواند!؟

این داستان ادامه دارد...